at lade denne Omordning træde i Kraft den 1ste Januar næste Aar, medens et Mindretal paa 3 Medlemmer meget stærkt har hævdet, at Billigheden mod de nuværende Udgivere af Stiftstidenderne kræver, at man opsætter Omordningen til de nugjældende Privilegier udløbe; hvilket vel ikke nødvendigvis betyder en Opsættelse indtil Privilegiehavernes Død, men som dog i de fleste Tilfælde ikke vel vil kunne ske før den indtræder. De Betragtninger, som i saa Henseende fra begge Sider ere gjorte gjældende, findes fremsatte i Betænkningen. Der er fra Mindretallets Side ikke Tale om noget egentlig retligt Standpunkt, eller nogen egentlig juridisk Betragtning af Sagen, men kun om en Billighedsbetragtning, og — som det vil ses — erkjender ogsaa Flertallet, at der er Billighedsbetragtning tilstede, men man troer at ved den nye Ordninge ville de nuværende Stiftstidender blive Organer for disse Bekjendtgjørelser, hver især for sit naturlige Opland — i hvilken Henseende man foresaar en udtrykkelig Bestemmelse optagen i vedkommende Paragraf — og man troer at de derved i det Væsentlige ville opnaa samme gode Stilling som de nu have. Mindretallet derimod gaar ud fra, at om ogsaa disse Stiftstidender paa den anførte Maade blive Organer hver, især for een eller flere Retskredse, ville de dog lide et meget følelig Tab, og Mindretallet hævder derfor, at man ikke maa lade Omordningen ske, førend Privilegierne falde bort, men Mindretallet er dog ikke blind for, at der er visse væsentlige Ulemper ved den nuværende Indretning, som der tildels allerede nu kan raades Bod paa uden nogen særlig Ubillighed. Den i det Hele taget noget forældede Indretning ved Stiftsinddeling og Stiftstidender skriver sig fra en Tid, da Aviserne hverken havde det Omfang, Antal eller Udbredelse, som nu, og deraf følger, at, medens ganske vist for enkelte Stifters Vedkommende det privilegerede Blad er et saadant, som i et meget stort Antal Exemplarer er udbredt over hele Stiftet, i alt Fald kun med ganske enkelte Undtagelser saa er der andre Stifter, i hvilke det privilegerede Blad næsten kun er udbredt paa Udgivelsesstedet og i den nærmeste Omegn; det er saaledes f. Ex. en ganske besynderlig Ordning, der finder Sted i Ribe Stift, idet der kun kommer eet Exemplar af Stiftstidenden til Veile, og dog skulle alle Kundgjørelser for Veile indrykkes i dette Blad, som udgives i Ribe. Mindretallet vil derfor raade Bod paa disse Ulemper ved en midlertidig Ordning, hvorefter der skulde paalægges Udgiveren af vedkommende Stiftstidende paa egen Bekostning at lade de omhandlede Kundgjørelser indrykke i et stedligt Blad, naar det oplyses og af Ministeren skjønnes, at vedkommende Stiftstidende ikke havde nogen passende Udbredelse i en saadan enkelt Del af Stiftet. Hvis Fremgangsmaaden nu skulde være den, at Indsenderen sendte Bekjendtgjørelsen til Stiftstidenden, og derfra gik den til det stedlige Blad, vilde det være at gaa Peer Gantes Gjenvei, og Bekjendtgjørelsen vilde komme altfor sent frem, og Meningen er altsaa den, at Bekjendtgjørelsen skulde ske saaledes, at Indsenderne, efterat der var udgaaet Resolution fra Ministeriet derom, sendte deres Bekjendtgjørelser direkte til det eller de stedlige Blade, som Ministeriet i den Henseende havde udpeget. Det kan ikke negtes, at dette er en meget væsentlig Imødekommen fra Mindretallets Side, hvorved der raades Bod paa adskillige følelige Ulemper, og da dette jo vil ramme Stiftstidendernes Eiere — i alt Fald enkelte — temmelig haardt, har man opstillet som et Slags Vederlag derfor Bestemmelsen i § 8, hvor det hedder, „at den hidtil den Berlingske Tidende og Stiftstidenderne paahvilende Forpligtelse til at optage visse Bekjendtgjørelser uden Betaling bortfalder." Herved gives et nogenlunde tilsvarende Vederlag, skjøndt noget Bestemt kan derom ikke siges. Den Ulempe er der imidlertid ved denne midlertidige Ordning, at den vil virke meget forskjellig paa de forskjellige Eiere af Stiftstidenderne, nemlig for